

Giới thiệu Ngược Đường Yêu

Đèn vàng hắt xuống con ngõ nhỏ với những viên đá còn lung linh huyền ảo. Trên cành lá lay chuyển, hạt nước mưa đọng lại trượt mình rơi xuống. Hà nội vừa đổ cơn mưa đêm, cơn mưa loáng thoáng khiến cho không khí có thêm chút mát ngọt.

Dưới mái che của một chiếc ô vắng cửa sổ chìa ra con ngõ nhỏ, đã hơn hai giờ sáng vẫn có một đôi nam nữ đang hôn nhau.

Cô gái thân hình nhỏ nhắn, mặc một bộ đầm ngắn màu trắng, đang bị chàng trai cao lớn ôm chặt đẩy lên cao.

Làn da trắng ngần, mềm mại trên đùi cô gái ôm qua eo chàng. Chiếc áo sơ mi cúc bấm do cử động đã bật hết ở những cúc bên dưới, vạt áo phủ lên nửa phần đùi trắng phần khê rung động theo từng nhịp thở. Lưng cô bị áp sát vào tường, hai chân lại không tới đất, nhất cử nhất động đều khó khăn vô cùng.

Môi mềm ướt át cuộn lấy nhau. Bàn tay săn chắc của chàng siết lấy eo cô, ở trong vòng tay lực lưỡng ấy hẳn không có cơ hội để kháng cự. Đôi mắt cô mờ ảo đắm chìm trong hạnh phúc, giọng suy yếu nói.

- Làm ơn đừng thử thách em nữa...

Cô gái yếu ớt cử động muốn thoát khỏi vòng tay anh.

- Em còn động đấy chính là muốn khiêu khích anh.

- Không... anh xấu xa.

Cô gái mỉm cười nghiêm nhiên thả lỏng người đón nụ hôn của anh.

- Ngốc... anh xem đã hơn hai giờ sáng rồi! Có ai giống như anh không? Mai Trang còn phải đi làm sớm.

Cô gái chúm chím hai má núng đồng tiền trách mắng.

- Hồ yêu... là tại em không cho anh ở lại phòng. Anh ở đây với em đến sáng đấy.

- Mai cả ngõ này sẽ nhìn em như thể sinh vật lạ ngoài hành tinh.

- Anh yêu sinh vật xinh xắn này. Mình về phòng em nhé!

Làn môi anh lướt trên má hồng, thì thầm ấm áp ở bên tai. Lời nói nhanh chậm như thúc giục, mời gọi.

Một khắc suy yếu cô gái vẫn còn đủ tỉnh táo và tỉnh quái, cố làm vẻ nghiêm túc nói.

- Ai tin anh được chứ! Em chỉ muốn mình yêu nhau mãi như này. Em chưa muốn tiến đến tình dục. Phong! Anh có bên em mãi không?

Chuyện đời có mấy khi được như ý nguyện. Cô gái tên Uông Trang là một giáo viên Anh Văn, một nữ game thủ thích dòng game cổ trang, một bà già khó tính và xinh đẹp. Uông Trang là cây đèn dầu thấm nước khó đốt cháy nhưng đã cháy rồi thì trong nước vẫn cháy mãnh liệt.

Người con trai tên là Trần Phong, tên như nào thì cuộc sống như thế, cả một kiếp phong trần khô kiệt. Trần Phong năm nay đã ba mươi năm tuổi, là ngọn lửa ngàn ngút muốn đốt cháy cả cánh rừng. Trần Phong đẹp trai phong độ, thứ duy nhất khiến anh khổ cần là bởi mỗi tình đầu gặp nhiều đau khổ đến mức đã không dám đón nhận ai.

Hai người họ gặp nhau rất tình cờ, yêu từ câu nói và cái nhìn đầu tiên. Từ Uông Trang mà Trần Phong mới biết mình thích ngược. Ngược cũng có nhiều loại ngược, nhưng dù là ngược thế nào cũng chỉ khiến ngọn lửa tình yêu của anh dành cho Uông Trang cháy càng thêm to.

Người đi tìm kẻ chạy trốn. Nhân gian thực còn chỗ cho hai chúng ta! Anh yêu em... mãi mãi vẫn yêu em!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Đường Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đôi Đầu Trong Phòng Ngủ

Nắng chiều vụt tắt, mờ nhạt trên vai Trần Phong. Con đường bụi bặm từ bến xe Yên Nghĩa hướng về nội thành để lại trong lòng anh nhiều hồi ức.

Hồi ức vẫn chỉ là hồi ức! Dù bạn có cố gắng đến đâu đi nữa thì những thứ đã trôi qua sẽ mãi mãi chỉ là quá khứ.

Trần Phong nhủ lòng như thế, chân hướng về phía chiếc xe buýt số 02 đậu ở cuối bến một mực đi thẳng.

Đã một năm rồi khỏi đất Hà Thành, Trần Phong cũng không biết mình đi vì lý do gì? Trốn tránh một mối tình lẽ ra không nên có, hay là để bụi đường làm mờ đi những vết thương trong quá khứ.

Chỉ đáng tiếc là vết thương này quá sâu, dù thời gian có dài đến bao nhiêu nhưng nếu anh còn cố chấp, miệng vết thương mãi sẽ chẳng thể liền thành sẹo.

Có những mối tình trốn tránh cũng không phải là cách... cốt yếu là ta sẽ đối mặt như thế nào.

- Trần Phong! Cậu không định âm thầm trở về bằng xe buýt đó chứ! – Một giọng đàn ông bất chợt gọi từ phía sau.

Giọng nói mơ hồ khá quen thuộc, tiếng động cơ mạnh mẽ dễ dàng có thể nhận ra từ chiếc Corvette 427. Trần Phong dừng chân quay lại.

Ngồi trên xe là một người đàn ông trung niên diện áo vét trắng bảnh bao. Miệng anh ta khẽ cười, nhìn thoáng tưởng lạnh đậm, lâu thêm một chút lại thấy đầy tình ý.

- Cậu làm ơn bỏ ánh mắt đó đi, không chừng ai đó sẽ nhầm tưởng chúng ta là một đôi nhân tình đấy.

- Đồng ý. – Người đàn ông trung niên vẫn giữ nụ cười lạnh đậm, tay trái nhặt chiếc kính mát dưới nắp ca bô, thổi qua rồi đeo lên, chiếc kính rộng che đi nửa khuôn mặt hào hoa điển trai.

- Tôi mang bụi từ mũi Cà Mau về đấy! – Trần Phong miễn ý cười.

- Còn tôi không muốn bị công an phạt vì đỗ ở khu vực đón trả khách của xe buýt quá lâu.

Người đàn ông rời mắt khỏi gương chiếu hậu, nơi có một đồng chí bảo vệ đang tiến tới gần. Anh ta không nói thêm chỉ khẽ hất hàm về phía đó ra hiệu.

Trần Phong nhanh chân bước vào, chiếc xe rú ga phóng ra ngoài đường lớn, bỏ mặc chú bảo vệ đang đứng đó lắc đầu.

- Sao cậu biết hôm nay tôi về Hà Nội? – Trần Phong hỏi.

Người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh vẫn giữ nụ cười lạnh đậm. Những chấm râu đen li ti, lấm tấm trên chiếc cằm góc cạnh cùng làn da trắng phớt càng khiến nụ cười của anh ta thêm quyến rũ, thu hút sự chú ý của người khác. Người này tên Nguyễn Thành Nam, năm nay ba mươi tư tuổi, hiện đang độc thân và là chủ một doanh nghiệp lớn ở Hà Thành. Hồ sơ của anh ta luôn là sự quan tâm của vô số những cô gái trẻ có nhan sắc.

- Chúng ta trở thành bạn bao nhiêu năm rồi cậu nhớ không? – Thành Nam hỏi.

- Tính kỹ ra thì... kể từ lần đầu tiên cậu ném bùn lên áo tôi, cũng được hai mươi tư năm rồi.

- Người ta nói cậu là kẻ thù dai, bây giờ tôi mới tin. – Thành Nam phá lên cười, vẻ lạnh đậm trên mặt anh ta trong khoảng khắc cũng tan biến.

Một gã công tử ăn chơi như Thành Nam lại trở thành bạn thân suốt hai mươi tư năm với một gã công tử quyền quý thích chối bỏ thân phận là Trần Phong. Xem đi xem lại cũng là có cái duyên trời định, ném bùn lên áo một lần có thể thành bạn cả đời, cũng xem như đánh dấu vậy.

Càng nghĩ Thành Nam càng không thể nhịn cười.

- Cậu muốn về đâu bây giờ? Nhà riêng hay nhà ông bà già? – Thành Nam hỏi.

- Nhà riêng...

Thành Nam không hỏi thêm, sắc buồn trên khuôn mặt thằng bạn thân chính là câu trả lời với anh. Một năm đã trôi đi, người ngồi bên cạnh cậu vẫn không hề thay đổi, vẫn cố chấp như xưa.

***

Hai giờ sau.

Từ khi Thành Nam đưa anh trở về nhà riêng tại khu chung cư Royal, Trần Phong vẫn đứng lặng một mình, mặt xoay nhìn về tấm ảnh treo trên tường của phòng khách. Người đàn bà trong tấm ảnh chính là mẹ anh, trên ảnh bà ấy rất trẻ. Bà mất khi anh vừa mới chín tuổi, cái tuổi còn chưa hiểu hết được nỗi đau mất đi người thân. Chỉ có thời gian cô độc của hai mươi lăm năm qua mới khiến anh cảm nhận hết được nỗi đau đớn này.

Đứng sau lưng Trần Phong đã lâu còn có một người đàn ông tuổi cũng độ ngoài ba mươi. Nhìn phong cách ăn mặc và đầu tóc cũng đoán ra anh ta là một nhân viên văn phòng có tính cẩn trọng và gọn gàng.

Trần Phong không nói, người đàn ông kia cũng kiên nhẫn im lặng. Nửa giờ trôi qua cuối cùng anh cũng quay lại, thờ ơ nhìn người đứng trước mặt rồi mới ngồi xuống ghế. Người đàn ông kia thấy vậy cũng mở lời:

- Anh về sao không gọi điện để tôi ra đón?

- Tôi đoán là cậu bận họp nên không gọi. Hơn nữa mối quan hệ của chúng ta vẫn không nên để người khác biết. Lúc cậu đến đây có gặp ai không?
- Không có! – Người đàn ông lưỡng lự một chút rồi nói tiếp. – À dưới sảnh tôi có gặp Thành Nam, Tôi thiết nghĩ anh không nên qua lại với người này nhiều.

Trần Phong cười nhạt, mắt liếc xuống màn hình máy tính trước mặt đang đầy rẫy những biểu đồ, hời hợt trả lời:

- Cậu có vẻ thành kiến với cậu ta quá rồi! Thành Nam là một người tốt, đừng chỉ nhìn cái cách ăn chơi của cậu ta mà xem nhẹ. Cậu ta chính là hồ ản trong bầy sói đấy! Mà thôi... chuyện tôi giao cậu làm đến đâu rồi?
- Mọi chuyện đã an bài cả rồi, chỉ còn chờ quyết định của anh. – Người đàn ông khẳng định.

Lời nói của anh ta khiến Trần Phong không khỏi suy tư, nỗi buồn từ bức ảnh của người mẹ lại trở về ám ảnh anh. Bàn cờ này đã bày ra suốt năm năm, cuối cùng có nên đi nước quyết định không?

- Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, cậu về trước đi, khi nào cần tôi sẽ gọi.
- Mật mã ngoài cửa có cần cho người đến đổi không?
- Không! Tạm thời cô ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Người đàn ông không hỏi thêm, chỉ gật đầu rồi quay ra khỏi căn chung cư sang trọng. Khi anh ta vừa bước vào thang máy xuống sảnh thì thang máy bên cạnh cũng có một người con gái mặc đầm voan trắng bước ra.

***

Tiếng nước xối của vòi hoa sen lên mặt kính lán áp bầu trâm tịnh trong căn phòng. Bên ngoài duy chỉ còn tiếng gió se sẽ thổi ra từ cửa điều hòa.

Trong bồn tắm, Trần Phong đứng dựa lưng lên mặt kính cường lực làm cho một mảng lớn hơi nước tan ra theo những bắp thịt vạm vỡ, cuộn cuộn trên tấm lưng trần. Những giọt sương mờ bám trên mặt kính hòa vào nhau thành làn nước trôi tuột xuống nền gạch.

Cánh cửa chung cư hé mở, để lộ một gót giày trắng nhỏ nhắn, quanh viền lại được tỉ mỉ điểm đá hoa cương óng ánh.

Bên bồn tắm đứng, nước từ vòi hoa sen vẫn xối mạnh, nước tràn qua mái tóc xuống vai, chảy đều trên mặt kính khiến nó cũng trong hơn.

Cánh cửa mở rộng hơn, cô gái với khuôn mặt trái xoan bước vào. Vẻ đẹp sắc lạnh, cộng thêm một mái tóc màu đỏ nhạt tôn thêm làn da mặt trắng hồng. Phấn trang điểm mắt màu hạt dẻ làm nổi bật đôi mắt lam ngọc đang mênh mông những suy nghĩ mơ hồ.

Cô gái mặc đầm voan hai dây màu trắng sữa, điệu đà bước bên cạnh lưng ghế sofa, môi hé một nụ cười mẫn ý. Căn chung cư này chưa bao giờ đổi mật mã, ông chủ của nó xem ra vẫn chưa thực sự muốn chạy thoát khỏi cô.

Những ngón tay thon dài lướt nhẹ trong không khí, xoay nhẹ chiếc gối ôm trên ghế. Cô gái dừng lại một nhịp, đảo mắt nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh. Năm năm cô chạy theo anh, ba năm chơi trò trốn tìm và cô luôn là kẻ đi tìm. Ba năm không ít những khoảnh khắc ám áp trong căn phòng này.

Muốn chạy trốn khỏi cuộc đời em... trừ khi anh có phép màu!

Cô gái suy nghĩ miên man, chợt bị âm thanh từ nhà tắm cắt ngang. Hai má phấn điểm hồng, cô cắn môi cười nộ chút xuân ý, liền tiến về phía phòng ngủ.

Trần Phong đưa cánh tay vạm vỡ với chiếc áo choàng tắm trên móc mắc lên người, nước ở trên mái tóc màu nâu nhạt vẫn nhỏ đều từng giọt xuống vai anh.

Trần Phong đẩy cửa bồn tắm bước ra, trên mặt bỗng nhiên nảy sinh nhiều loại cảm xúc: hồ hởi có khó chịu có, một chút bất ngờ, một chút do dự. Số là xuất hiện trước mặt anh hiện giờ, lại chính là người mà anh đang chạy trốn một năm qua – Nguyễn Phương Thảo. Một tiểu thư gia thế với cha làm giám đốc sở công an tỉnh và mẹ cũng là giám đốc một ngân hàng trong thành phố.

- Làm sao em vào được đây? – Trần Phong thờ ơ, vừa bỏ đi vừa hỏi.
- Mật mã nhà anh chưa đổi. Thế là em lại bắt được anh rồi!
- Anh nghĩ lần này thì không đâu. – Trần Phong quả quyết tiến về phía tủ quần áo.

Gót giày kiêu hãnh bước nhanh trên nền đá hoa bóng bẩy, Phương Thảo nhanh chóng đã ở trước mặt anh. Không lưỡng lự, nàng tự đưa tay lên kéo hai dây áo qua bờ vai gầy, tụt nhanh xuống qua eo, qua hông và rơi xuống đất. Thân thể vệ nữ với những đường cong hoàn hảo phơi bày trước mặt Trần Phong khiến ngay cả anh cũng không thể né tránh.

Phải nói là Thảo rất đẹp, khiến cho Trần Phong bây giờ cổ họng cũng đã cứng lại, toàn thân dần bốc nóng. Một năm chạy trốn cô cũng có nghĩa là một năm anh không đụng vào đàn bà. Anh chính là mẫu đàn ông cường thịnh, một khi đã cháy có thể đốt cả cánh rừng.

- Em mặc đồ lại đi! – Trần Phong tỏ ra nghiêm túc nhắc nhở.

Gót giày cao gót xéo lên chiếc váy voan mềm mại. Phương Thảo vòng tay ra sau lưng mình bấm nhẹ, chiếc áo hai mảnh duy nhất còn lại cũng rơi xuống phần đùi trắng nõn của cô.

Trần Phong có chút ngơ ngác, ngực anh cũng vì thế càng bốc hỏa.

- Váy bẩn rồi làm sao em mặc được! – Phương Thảo hướng thẳng đôi mắt nâu đang sáng bừng của anh bốn cọt.

- Cách này không được đâu em! – Trần Phong giơ tay lên quá đầu, lùi liền hai ba bước.

Phương Thảo không có ý bỏ qua, đàn ông nói cho cùng vẫn là những chú mèo hoang, chả bao giờ lại chê con cá đã ở ngay miệng cá. Cô bước nhanh hơn, vòng một kiêu hãnh đã chạm đến tấm áo choàng tắm của anh. Trần Phong lùi nhanh hơn nhưng lại vướng phải thành giường khiến anh ngã bật ngửa, Phương Thảo cũng mất đà, liền ngã đè lên người anh.

Hơi nóng trên ngực cô bắt đầu lan sang người anh, ấm và mềm đến khó tả, nhất là khi tấm áo choàng của anh đã bung trên ga trải giường. Nhiều thứ đã không theo sự điều khiển nữa.

Phương Thảo nghiêng nhiên hiểu mục đích của mình đã đạt được. Môi cô mở hờ, cắn khẽ lên môi anh mon tron.

Trần Phong bị dục vọng từ cô gái lấn áp, trong một phút cố gắng cuối cùng, tay anh vòng ngang eo Phương Thảo, siết chặt và xoay người đẩy cô xuống ga giường. Một cái cười lạnh lẽo, tay anh giật mạnh khiến phần chun định vị của tấm ga bật ra. Trần Phong khom người, rời khỏi khoảng cách áp sát với cô gái, tay đồng thời thu nhanh tấm ga giường quấn lên người cô.

- Anh... - Phương Thảo cố giãy dụa thoát ra nhưng vô ích.

Trần Phong vác cô gái cùng tấm ga giường ra đến tận phòng khách, thả bịch xuống ghế sofa, bỏ luôn cả chiếc áo lót hai mảnh và váy voan xuống đó, miễn ý cười nói:

- Em mặc đồ vào đi, lát anh đưa em đi dạo.

Trần Phong quay lại phòng ngủ, khóa trái cửa để thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Đường Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Biến Cố Nhà Họ Phạm

Hai mươi sáu năm trước ở vùng ven biển Sài Sơn xảy ra một biến cố lớn, một cuộc trả thù gia tộc mà người ta vẫn truyền miệng nhau đến bây giờ, một câu chuyện Trọng Thủy – Mị Châu của thời đôi mới.

Vốn là trên đất Sài Sơn có hai dòng họ lớn là Phạm gia và Trần gia cùng làm nghề đánh bắt cá trên biển và chum cất nước mắm. Công việc này đã diễn ra nhiều đời, hình thành nên một công thức đặc chế bí mật riêng cho mỗi dòng họ.

Phạm gia và Trần gia suốt ba mươi năm đối đầu không dứt. Kết quả Phạm gia càng ngày càng lớn mạnh, làm bá chủ nghề biển và chum cất nước mắm nổi tiếng ở Sài Sơn và trong nước, còn Trần gia tuy bên ngoài bề thế nhưng bên trong chỉ còn là cái ruột trống rỗng.

Phạm gia không có con trai, người kế nghiệp duy nhất chỉ có một cô con gái nhan sắc tầm thường, lại từ nhỏ mắc chứng bệnh tim bẩm sinh tên là Phạm Thiên Tú. Trần gia sáo rỗng lại có một cậu ấm bánh bao, khiến con gái cả một vùng Sài Sơn bao la đều phải rỏ nước miếng đứng nhìn.

Chuyện kể cũng là sự lạ, mười năm trước không hiểu vì lý do gì mà ông chủ Trần gia là Trần Thanh Đức lại muối mặt đến nhà đối thủ Phạm Xuân Sơn làm lành.

- Ở cái đất Sài Sơn này chỉ có ông mới xứng là đối thủ của tôi. Cái suy nghĩ ấu trĩ ấy khiến tôi đối đầu với ông suốt ba mươi năm. Rút cuộc thì chỉ khiến cho biển thêm giông bão, đè nén lẫn nhau, làm cho hai gia đình chúng ta không ngóc đầu lên được. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình thật hồ đồ. – Ông Thanh Đức vừa thờ dãi vừa nói.

Ông Phạm Xuân Sơn ngồi đối diện trên bàn trà chỉ khẽ cười. Ông vốn là người thật thà chất phác. Mặc kệ việc hai dòng họ hiện giờ đã có sự chênh lệch gia cảnh, nếu có thể để biển Sài Sơn một ngày sóng lặng, ông cũng sẽ làm ngơ cho qua mọi thủ đoạn của Thanh Đức, cũng như những lần cướp mồi, cướp cá của cậu chủ dòng họ Trần – Trần Thanh Danh.

- Tôi sống đến từng này tuổi cũng chỉ có một ước mong duy nhất giống như ông. – Ông Xuân Sơn ôn tồn giải bày tấm lòng.

- Tôi gia cảnh hiếm muộn chỉ có một đứa con trai duy nhất. Lần này muối mặt đến xin lỗi ông, cũng là vì đứa con này của tôi một lòng chỉ thương thầm nhớ trộm cô chủ nhà họ Phạm. . .

- Chuyện này! – Ông Xuân Sơn cắt lời. – Tôi chỉ có một đứa con gái này. Cậu Thanh Danh là người phong thái hào hoa. Con bé nhà tôi không những không có nhan sắc, còn mắc chứng bệnh tim từ nhỏ. Tôi chỉ sợ là cậu Danh với nó có nhiều điểm không hợp.

Ông Xuân Sơn từ chối khéo, ông biết rõ tính cách chơi bời lêu lổng của cậu chủ nhà họ Trần này. Đình chiến thì ông sẵn sàng, nhưng liên hôn thì không được, làm sao ông có thể yên tâm giao cô con gái ruột của mình cho một người như Thanh Danh.

- Tôi biết ông không tin tưởng nó, cũng là tại tôi từ nhỏ đã nuông chiều khiến nó sinh hư. Nhưng thằng nhỏ đối với con bé Thiên Tú nhà ông là thật lòng. Nếu không nó đã không một mực bắt tôi đến đây hỏi cưới. – Ông Thanh Đức cố gắng giữ vẻ thành khẩn.

Ông Xuân Sơn thấy lão già giáo hoạt này hôm nay lại hạ mình trước ông như thế, trong lòng cũng cảm thấy khó xử. Không biết phải nói làm sao, ông đành khéo gạt đi nói:

- Ông đã nói vậy thì để tôi hỏi qua ý cháu nó xem sao!

Ông Thanh Đức miễn ý cười ở trong lòng, ở Sài Sơn này có cô gái nào không muốn trở thành vợ của Thanh Danh con trai ông.

Nép ở trong cửa buồng, cô chủ Phạm Thiên Tú cũng đã nghe hết câu chuyện. Khi ông Thanh Đức mở lời về chuyện cầu hôn với cha trong lòng cô đã mừng rỡ vô cùng. Cô vốn không phải người tài hoa, cũng không có nhan sắc nhưng với cậu ấm nhà họ Trần đúng là có phần si mê. Cậu Danh đẹp trai, điều này con gái cả đất Sài Sơn đều biết, có mấy ai mà không ái mộ, cô cũng không phải là ngoại lệ.

Khi này nghe chú Đức thành khẩn như thế mà cha lại từ chối, sợ rằng bên đó họ sẽ phật lòng. Cô cũng không giữ được nôn nóng, liền vội bước ra chào chú Đức, mau miệng hỏi lại:

- Chuyện này là do anh Danh nhờ chú đến hỏi thật sao?

Cô Thiên Tú xuất hiện đúng là chuyện ngoài dự liệu của hai người. Nhìn vẻ mặt và lời nói của cô, ông Thanh Đức cũng đoán ra suy nghĩ, ngoài mặt không giấu nổi sự vui mừng.

Ông Xuân Sơn thì khác, ông vốn định giấu con gái chuyện này, chỉ không ngờ hôm nay Thiên Tú lại đang ở trong phòng. Chuyện nam nữ yêu nhau xưa nay vốn không nên gượng ép, hơn nữa Thiên Tú là đứa như thế nào ông hiểu rõ hơn ai hết.

Đám cưới đình đám nhất Sài Sơn nhanh chóng được tổ chức. Nhiều người tỏ ra vui mừng, có người lại bàn tán ra vào. Ông Xuân Sơn thương con gái cũng cho qua như không biết.

Cái giá của cuộc liên hôn cũng đổi lại được cho Sài Sơn mười năm lặng gió. Cậu Thanh Danh đến ở rể nhà họ Phạm. Cô Thiên Tú sinh được một cậu con trai kháu khỉnh giống Thanh Danh như đúc. Ông Xuân Sơn kiên quyết đặt tên cháu ngoại là Trần Phong.

Mười năm qua đi như con gió, thoáng cái cậu Trần Phong cũng đã chín tuổi.

Ở Sài Sơn ai ai cũng biết cậu Thanh Danh bên ngoài còn cặp kè với một cô gái tên Hạ Hương. Cô gái này nhan sắc chim sa cá lặn, một thời là hoa khôi của đất Sài Sơn. Chuyện này duy chỉ có cô Thiên Tú là không biết, người ta sợ cô bị bệnh tim, biết chuyện không may sốc đột tử. Ông Xuân Sơn cũng dặn dò người nhà phải giấu kỹ, cũng vì chuyện này mà một năm nay ông trở bệnh nặng.

Mùa thu năm đó, trước lúc từ biệt trần thế ông có gọi cô Thiên Tú vào gấp riêng và dặn dò rất lâu. Không ai biết ông nói gì với cô Thiên Tú, chỉ thấy khi trở ra mắt cô đã đỏ hoe, cô ngất ngay trước bậc cửa, người ta phải đưa cô đi lên bệnh viện tỉnh cấp cứu. Ngày cô về đã qua gần ba ngày của ông Xuân Sơn.

Ông Thanh Đức cho gọi cậu Thanh Danh về mắng nhiếc một trận:

- Mày là thằng đàn ông hèn hạ. Ở rể mười năm mà đến một cái công thức gia truyền cũng không lấy được. Bây giờ lại còn giờ cái thói trăng hoa, gái gú. Mày tưởng thiên hạ mù hết hay sao!

- Chuyện này chả phải từ đầu thầy đã ép con hay sao? Thầy biết rõ con yêu Hạ Hương, lại một mực bắt con cưới Thiên Tú. Thầy nghĩ lão già Xuân Sơn đó tin con hay sao? Ngoài việc quản lý thợ thuyền, lão chả giao cho con việc gì khác! – Cậu Thanh Danh to tiếng cãi lại.

Bốp...

Cậu ngay lập tức bị ăn một cái tát đến tối tăm mặt mày. Ông Thanh Đức sau lần đó cũng đổ bệnh luôn.

Cô Thiên Tú từ hôm trên bệnh viện trở về cũng ít khi ra ngoài, thần sắc cô kém đi thấy rõ. Cậu Thanh Danh cũng lo cô biết chuyện, mấy tháng này cũng ít qua lại với người tình Hạ Hương.

Chuyện tình Trọng Thủy – Mị Châu tưởng chừng chỉ có ở trong truyền thuyết thì nay đã diễn ra ngay dưới mái nhà họ Phạm. Mấy tháng ròng bên vợ, Thanh Danh cuối cùng cũng được cô tiết lộ cho bí quyết chưng cất nước mắm gia truyền của nhà họ Phạm. Hơn thế nữa cô Thiên Tú còn đem hết số của

cải tích lũy mấy đời của dòng họ cho chồng mở công ty trên Hà Nội vào thời đổi mới.

- Anh cũng vì suy nghĩ cho tiền đồ của con chúng ta! – Thanh Danh thường dỗ vợ như thế.

Cứ ngỡ con người có thể thay đổi. Trần Thanh Danh ra Hà Nội mở công ty, lại đặc biệt thuê riêng một căn phòng cho người tình Hạ Hương để ngày đêm chăn gối mặn nồng.

Nghe lời ngon ngọt của Hạ Hương, lại sợ sau này ly hôn với Thiên Tú sẽ bị chia của cải, đã chuyển cả quyền sở hữu công ty sang cho cô ta.

- Năm nay em hai mươi tám tuổi rồi! Em đã chờ anh suốt mười năm, đến bao giờ anh mới chịu cưới em? – Hạ Hương sau những phút giây mê đắm đều hỏi Thanh Danh như thế.

- Em nôn nóng gì chứ! Con đàn bà đó cùng lắm cũng chỉ sống được thêm vài năm nữa. Đến lúc đó chúng ta đường đường chính chính chẳng phải tốt hơn sao? – Thanh Danh có ý chần chừ.

- Em mà không đợi được... em đi lấy người khác là anh mất tất đấy! – Hạ Hương dọa nạt.

Trần Thanh Danh xưa nay vẫn chỉ là gã công tử ăn chơi, một phút yếu lòng đã bị Hạ Hương sở mũi dất đi, lần này không theo cũng không được, miễn cưỡng đều phải đồng ý.

- Theo ý em là được chứ gì! Chúng mình tiếp tục đi, đêm xuân tình ngần ngại.

Chiếc chăn hồng bùng nhùng những lời rên rỉ, mặc cho ở nơi khác một người phụ nữ đang bệnh nặng con thơ chờ chồng.

Giữa lúc Thiên Tú tinh thần suy kiệt nhất ở Sài Sơn thì Trần Thanh Danh trở về, hẳn mang theo một tờ đơn ly dị. Thiên Tú đã đi một nước cờ liều mạng, cô biết mình cũng chẳng còn sống được bao lâu. Mặc dù biết Thanh Danh trong lòng có người đàn bà khác, cô vẫn tin vì con trai Trần Phong, vì tài sản của Phạm gia mà bao năm qua chồng cô hằng thêm khát, Thanh Danh sẽ vì đó mà thay đổi.

- Em biết là chuyện này rồi sẽ đến, chỉ không nghĩ là nó lại đến sớm như vậy! – Thiên Tú khóc trong đau đớn tuyệt vọng. – Anh không nghĩ cho em cũng được, nhưng thằng Phong còn nhỏ, anh hãy vì nó một lần này được không? Chờ khi em chết rồi, mất tang một năm, anh đến với cô ta cũng chưa muộn mà!

Sắc mặt Thiên Tú nhợt nhạt van xin. Thanh Danh mặc dù còn chút lương tâm nhưng nghĩ đến lời dọa nạt của Hạ Hương không khỏi lo lắng.

- Số tiền của họ Phạm sau này nhất định anh sẽ trả lại em. Anh làm như vậy cũng chỉ vì tương lai của con chúng ta.

Thanh Danh cố gắng bào chữa một cách bi ối, hẳn cũng không còn đủ kiên nhẫn ở lại nhìn người đàn bà đang tiêu tụy trước mắt.

Mọi chuyện vỡ lở, cú sốc tinh thần khiến Thiên Tú trụ tim mà chết. Trần Phong mới chín tuổi, đứng giữa cuộc đời nghiệt ngã ấy, nó còn chưa thấu hiểu hết nỗi đau đớn mà mẹ nó phải chịu đựng.

Cô Thiên Tú mất, Phạm gia cũng chìm lặng. Bà Thái Hạnh - Mẹ của Thiên Tú sống cùng đứa cháu lay lắt suốt ba năm ròng.

Trời có báo ứng, đã ba năm trôi qua mà Hạ Hương vẫn không mang thai, đi khám mới biết là không còn khả năng sinh con. Thanh Danh chán chường thường hay uống say mỗi đêm rồi mới trở về nhà.

- Anh trách ai chứ! Ngày trước anh ba lần bốn lượt bắt tôi phá thai, vì anh lo sẽ lộ chuyện nên giờ mới xảy ra như thế. Anh đâu đã tuyệt tự, chẳng phải anh vẫn còn một thằng con trai đó sao! – Hạ Hương lớn tiếng quát.

Thanh Danh về đón Trần Phong, cũng là lúc bà Thái Hạnh ốm nặng. Trần Phong lúc này đã mười hai tuổi, đứng giữa những lời dị nghị của thiên hạ nó cũng đã dần hiểu ra được mọi chuyện, đã nảy sinh mối hận ở trong lòng. Bà Thái Hạnh mặc dù biết mình sắp đầu khô đèn cạn vẫn không muốn đứa cháu đi theo người cha cảm thù bội bạc kia.

- Ngoại, con phải đi! Chỉ có như vậy mới lấy lại được những thứ đã từng là của dòng họ Phạm. Xin ngoại hãy cho con đi! – Trần Phong nắm lấy tay bà ngoại, giọng nó cương quyết, môi nó cắn chặt, cổ giữ để không khóc.

- Ngoại không biết phải khuyên con thế nào, cũng không thể đi cùng con suốt quãng đường sau này. Ngoại chỉ cần con bình bình an an mà sống.

Bà Thái Hạnh mất và cuộc sống gió mới bắt đầu với Trần Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Đường Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.